

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5903/2023-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ivana Mirna Marušić, OIB 70976303215, Trnjanska Cesta 372, Zagreb, koju zastupa Vedran Plasaj, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA DIONIČKO DRUŠTVO, OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, kojeg zastupa Kruno Knežević, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 16. travnja 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, dana 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe članka 2. i članka 7. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3213643487, kreditna partija 7104236965, koji su dana 23.06.2008. godine sklopili tužiteljica Ivana Mirna Marušić iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 43, OIB: 70976303215 i tuženik Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koji je potvrđen javnobilježničkim aktom dana 02.07.2008. godine kod javnog bilježnika Mladena Bureca iz Zagreba pod brojem OV-18515/08, u dijelu u kojem je određena promjenjivost redovne kamate u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, kao i u dijelu u kojem je visina mjesečnog anuiteta utvrđena u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF, u kojem je utvrđen prvi anuitet u iznosu od 1.096,42 CHF te u kojem za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici Ivani Mirni Marušić iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 43, OIB: 70976303215 na ime anuiteta s osnove valutne klauzule (tečaja) iznos od 9.427,07 EUR (slovima: devettisuća četriristo dvadeset sedam eura i sedam centi), zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana konverzije pa do isplate, i to:

- od 01.10.2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na

razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

- od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. godine po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i

- od 30.12.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, i to kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, a koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB prema članku 29. stavku 2., 8. i 9. ZOO-a, i to na iznose:

-203,81 kn 27,05 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-534,53 kn 70,94 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-642,29 kn 85,25 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-638,66 kn 84,76 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-862,06 kn 114,42 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-731,93 kn 97,14 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-762,02 kn 101,14 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-897,00 kn 119,05 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-909,52 kn 120,71 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-859,58 kn 114,09 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-889,82 kn 118,10 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-891,40 kn 118,31 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-983,62 kn 130,55 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.179,63 kn 156,56 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.402,68 kn 186,17 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.609,86 kn 213,67 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.233,93 kn 163,77 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.107,46 kn 146,99 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.115,91 kn 148,11 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.133,36 kn 150,42 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.242,49 kn 164,91 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.275,31 kn 169,26 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.239,55 kn 164,52 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.234,16 kn 163,80 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.252,28 kn 166,21 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.283,77 kn 170,39 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.244,48 kn 165,17 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.233,64 kn 163,73 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.137,27 kn 150,94 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.220,35 kn 161,97 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.259,03 kn 167,10 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.233,33 kn 163,69 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.202,50 kn 159,60 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.191,88 kn 158,19 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.180,91 kn 156,73 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;

-1.257,62 kn 166,91 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.144,76 kn 151,94 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.126,31 kn 149,49 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.137,33 kn 150,95 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.125,75 kn 149,41 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.167,03 kn 154,89 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.193,77 kn 158,44 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.206,80 kn 160,17 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.253,31 kn 166,34 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.206,37 kn 160,11 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.065,24 kn 141,38 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.089,70 kn 144,63 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.068,39 kn 141,80 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.037,84 kn 137,75 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.044,43 kn 138,62 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.066,25 kn 141,52 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.083,65 kn 143,83 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.088,11 kn 144,42 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.106,78 kn 146,89 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.133,57 kn 150,45 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.138,61 kn 151,12 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.142,54 kn 151,64 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-1.140,52 kn 151,37 EUR od dana 01.10.2015.do isplate;
-i to sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici Ivani Mirni Marušić iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 43, OIB: 70976303215 na ime preostale glavnice na dan konverzije iznos od 5.120,59 EUR (slovima: pet tisućasto dvadeset eura i pedeset devet centa) zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na taj iznos od 01.10.2015. godine pa do isplate, i to:

- od 01.10.2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

- od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. godine po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i

- od 30.12.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, i to kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, a koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB prema članku 29. stavku 2., 8. i 9. ZOO-a,

i to sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 u roku od 15 dana nadoknaditi tužiteljici Ivani Mirni Marušić iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 43, OIB: 70976303215 trošak ovog postupka 3.173,67 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos prema određenju suda teče od dana 29. svibnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, i to kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, a koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB prema članku 29. stavku 2., 8. i 9. ZOO-a, i to sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica i tuženik dana 23.06.2008. godine sklopili su Ugovor o namjenskom kreditu br. 3213643487, kreditna partija 7104236965 (dalje: Ugovor), potvrđenog javnobilježničkim aktom dana 02.07.2008. godine kod javnog bilježnika Mladena Bureca iz Zagreba pod brojem OV-18515/08. Stranke su 02.02.2016. godine sklopili Dodatak ugovora o kreditu, solemniziran dana 03.02.2016. godine kod javnog bilježnika Milana Glibote iz Zagreba pod brojem OV-1474/16 (dalje: Ugovor o konverziji).
2. Ugovorom je tužiteljici odobren kredit u iznosu od 116.724,00 CHF (slovima: sto šesnaest tisuća sedamsto dvadeset četiri švicarskih franaka i nula rapeni) u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.
3. Člankom 1. Ugovora o kreditu ugovorena je valutna klauzula u švicarskim francima (dalje: CHF), člankom 2. određeno je da je tužiteljica dužna tuženiku platiti redovnu kamatu, koja je promjenjiva temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika, dakle temeljem jednostrane odluke tuženika, a člankom 7. Ugovora određeno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, pri čemu je mjesečni anuitet određen u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 723,78 CHF. Također, određeno je da mjesečni iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu.
4. Člankom 6. Ugovora određena je namjena ugovorenog kredita, i to kupnja stana na adresi Zagreb, Kruge 7, sagrađenog na kat. čest. br. 1830/35, upisane u zk.ul. 15875 k.o. Trnje, broj poduloška 60. Dakle, tužiteljica je kao fizička osoba sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu u svrhu koje nisu namijenjene njenom zanimanju ili poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, nedvojbeno je tužiteljica potrošač, a Ugovor o kreditu je potrošački ugovor.

5. Posebno se ističe kako se o odredbama Ugovora o kreditu, osobito o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, nije pojedinačno pregovaralo te tužiteljica kao potrošač nije imala mogućnost utjecati na njihov sadržaj budući da su predmetne odredbe bile unaprijed sastavljene kao dio formuliranog tipskog sadržaja ugovora tuženika. Isto tako, prilikom ugovaranja navedenog kredita tuženik nije valjano informirao tužiteljicu niti joj je objasnio što znači ugovoriti valutnu klauzulu u CHF kao ni koji su rizici ugovaranja te valutne klauzule. Naprotiv, tom prilikom tužiteljici je samo bila ponuđena opcija sklapanja ugovora s tom valutnom klauzulom, bez da su joj objašnjeni rizici ugovaranja, stoga je nesporno da tužiteljici kao potrošaču nisu pružene nikakve, a kamo li valjane i cjelovite informacije o predmetnom ugovornom odnosu, a usto je od tuženika bilo i posebno naglašeno da je takav kredit ionako „povoljniji“ nego drugi koji nije vezan uz valutu CHF.
6. Ni u samom Ugovoru nisu navedena nikakva obrazloženja ili pojašnjenja koja bi se ticala ugovorene valutne klauzule, a usto u Ugovoru nisu vidljive nikakve odrednice pomoću kojih bi tužiteljica, koja ne raspolaže stručnim znanjem, mogla predvidjeti ekonomske odnosno financijske posljedice sklapanja takvog ugovora, i to one koje bi nastupile za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa tužiteljice i tuženika. Između ostalog, tužiteljica nije bila informirana niti na razumljiv način obaviještena o tome da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF onako kako to čini prema EUR, niti primjerice da je CHF valuta utočišta za banke, no ne i za potrošače za koje ta valuta, osobito u dugoročnim kreditima, zapravo nosi značajan rizik. Tuženiku, kao moćnoj kreditnoj i financijskoj instituciji navedeno je bilo i moralo biti poznato. Upravo radi navedenoga tužiteljica je postupao s povjerenjem u tuženika kao financijsku instituciju.
7. Prema tome, tužiteljica predmetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF smatra ništetnima upravo jer joj iste nisu bile predstavljene, objašnjene i ponuđene na način koji bi bio sukladan zahtjevima pravne stečevine Europske unije i hrvatskih propisa, a napose Zakonu o zaštiti potrošača i drugim pravnim instrumentima zaštite potrošača.
8. Tako ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli u Ugovoru ništetne su jer su protivne zakonskim odredbama i načelima zaštite potrošačima. Naime, na predmetni Ugovor primjenjiv je, Zakon o zaštiti potrošača (N.N. br. 96/2003; dalje: ZZP) koji je u člancima 81. do 87. uredio nepošteno odredbe u potrošačkim ugovorima. Tako članak 81. ZZP propisuje:
  - da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
  - da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca;
  - da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene

- nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca; te
- da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
9. Članak 87. ZZP pak određuje da je nepoštena ugovorna odredba nišetna.
  10. Dodatno, presudom Suda Europske unije pod poslovnim brojem C-26/13 od dana 30.04.2014. godine određeno je da se članak 4. stavak 2. Direktive 93/13, koji je u hrvatski pravni sustav ugrađen upravo kroz citirani članak 84. ZZP, treba tumačiti na način da nije dovoljno da je ugovorna odredba potrošaču razumljiva samo gramatički, već je za udovoljavanje zahtjevu tih odredbi potrebno da su u ugovoru potrošaču na transparentan način objašnjeni razlozi i pojedinosti u vezi s konkretnom odredbom, kao i odnos te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da u konačnici potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje proizlaze iz tih odredbi i ugovora.
  11. Primijenjeno na okolnosti ovog slučaja, odredbe o valutnoj klauzuli CHF Ugovora nišetne su jer tuženik nije postupao sukladno citiranim zakonskim obvezama, i to jer je propustio tužiteljici na transparentan i jasan način objasniti rizike povezane u odnosu tečaja CHF i HRK kao i odnos ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli s ostalim odredbama i obvezama iz Ugovora, a sve kako bi tužiteljica temeljem toga mogla jasno predvidjeti ekonomske posljedice koje proizlaze iz Ugovora.
  12. Drugim riječima, imajući u vidu to da je tužiteljica pri pregovaranju i sklapanju Ugovora bila u situaciji u kojoj nije mogla utjecati na sadržaj Ugovora kao i da, imajući u vidu da se o pojedinačnim odredbama Ugovora, a napose o valutnoj klauzuli u CHF, nije pregovaralo u ovom slučaju, jasno je da je tužiteljica bila u znatno slabijem ugovaračkom položaju spram tuženika. To je još više tako uzevši u obzir i da tužiteljica ne raspolaže potrebnim stručnim znanjem, posebno u usporedbi s tuženikom, te stoga, imajući u vidu i da tuženik tužiteljici, kao prosječnom potrošaču, nije na adekvatan način objasnio ekonomske posljedice obveza iz Ugovora jer joj nije dao dužne informacije i objašnjenja primjerena za tumačenje odredbi i rizika Ugovora, očigledno je nepošteno postupanje tuženika uslijed kojeg su nišetne ovom tužbom pobijane odredbe o valutnoj klauzuli CHF.
  13. Isto tako, nesporno je da u konkretnom slučaju uopće nije bilo pregovora stranaka oko bilo koje odredbe ovog Ugovora te da tužiteljica evidentno nije mogla utjecati na sadržaj Ugovora.
  14. U odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule u CHF, vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-1401/2012 u kojem postupku je sud 04.07.2013. godine donio presudu kojom je utvrđeno da je tuženik:
    - u razdoblju od 01.04.2005. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je

vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na punoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.06.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima;

15. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (dalje u tekstu: VTS) je Presudom posl. br. PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. godine ukinuo Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 04.07.2013. godine u dijelu koji se odnosi na povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za valutu CHF, a Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje u tekstu: VSRH) je 09.04.2015. godine donio Presudu posl. br. Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika - Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača - protiv navedene presude VTS-a posl. broj PŽ-7129/13-4 u navedenom dijelu.
16. Međutim, u navedenom predmetu Ustavni sud Republike Hrvatske Odlukom br. U-III-2521/2015 od 13.12.2016. godine djelomično je ukinuo Presudu VSRH posl. br. Revt-249/14-2 od 09.04.2015. godine u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i vratio predmet na ponovni postupak pred VSRH.
17. Postupajući po navedenoj Odluci Ustavnog suda VSRH je Rješenjem posl. br. Revt-575/16-5 od 03.10.2017. godine ukinuo navedeni dio Presude VTS-a, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. godine te u tom dijelu vratio predmet na ponovno suđenje. VTS je potom, sada postupajući po ovom rješenju VSRH, dana 14.06.2018. donio Presudu posl. br. PŽ-6632/17-10 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba tuženika protiv Presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013. godine te potvrđena navedena Presuda i u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula).
18. Slijedom navedenog, evidentno je da zastara za pojedinačne tužbe za valutu CHF još nije nastupila, a što potvrđuje i Objedinjeno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF od dana 31.01.2022. godine kojim je utvrđeno da će zastara zahtjeva za povrat preplaćenog iznosa temeljem valutne klauzule CHF nastupiti tek dana 14.06.2023. godine.

19. Po potrebi dostava navedenih odluka
20. Temeljem odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, i NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, dalje u tekstu: ZPP) i odredbi članka 118. važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014, 110/2015, 14/2019, dalje: ZZP) naslovni je sud vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, dakle, vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredaba o valutnoj klauzuli.
21. Konačno, ovime se ukazuje na odluku Vrhovnog suda RH posl. broj Rev 3142/18, u kojoj se jasno ističe da je člankom 502.a st. 1. ZPP-a propisan izravan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa te će u tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Isto tako, u toj presudi VSRH navodi da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, obzirom da postoji temeljem već navedenog čl. 502.c ZPP i Zakona o zaštiti potrošača. Slijedom navedenoga, sud uopće nije dužan u navedenom pravcu provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Ustavni sud Republike Hrvatske je u cijelosti potvrdio ovu odluku svojom odlukom U-III-2233/2019 od 10.06.2020. godine.
22. S obzirom na sve navedeno, ističe se da je u Ugovoru, osim članka 2., ništetna i odredba članka 7. o valutnoj klauzuli u CHF, te da se stoga ne može primijeniti među strankama. No budući da je tuženik temeljem te odredbi stekao određenu imovinu – dakle, da je bez valjane osnove stekao imovinu od tužiteljice – tužiteljica sada ima pravo na povrat te imovine, tj. na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta, i to kao razliku između iznosa koji je tužiteljica platila prema obračunu tuženika uz promjene valute sukladno srednjem tečaju Hrvatske narodne banke.
23. Naime, člankom 1111. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZOO) propisano je opće pravilo o stjecanju bez osnove, koje određuje da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a da taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti, ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti taj dio imovine, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pri takvom povratu imovine, sukladno članku 1115. ZOO, moraju se vratiti plodovi kao i platiti zatezne kamate ako je stjecatelj nepošten od dana takvog neosnovanog stjecanja.
24. Temeljem svega navedenog, tužiteljica je podnijela tužbu i tužbeni zahtjev kako je to specificirano u podnesku od 5.12.2025.

25. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi:
Tuženik i tužitelj sklopili su Ugovor o namjenskom kreditu 3213643487 od 23.06.2008. godine kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti 116.724,00 CHF (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).
26. Tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, te s osnove navodne ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 10.087,56 EUR zajedno sa zakonskim zateznom kamatom.
27. Tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelja, a iz razloga kako je obrazloženo u nastavku ovog odgovora. O statusu tužitelja kao potrošača
28. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.
29. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti.
30. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava.
31. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.
32. Prigovor zastare
33. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari.
34. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZPP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a.
35. Odredbom čl. 126. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

36. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a.
37. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 09.06.2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari.
38. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 09.06.2018. godine nastupila zastara.
39. Konverzija kredita sukladno odredbama zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju NN 102/2015
40. Učinci konverzije
41. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 02.02.2016. godine sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15).
42. Tim Dodatkom su parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.
43. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora.
44. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.
45. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na

datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu.

46. Toč. 3. cit. odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospeljeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta.
47. Odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK/15 propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate.
48. Dakle, zakonom je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR.
49. Osim toga, odredbama ZIDZPK/15 nije samo bilo propisano na koji način se ima provesti konverzija kredita iz CHF u EUR, nego i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, dakle na koji način i u kojoj mjeri informirati potrošača o samoj konverziji.
50. Odredbom čl. 19. d propisano je da je Banka za potrebe provjere izračuna konverzije bila dužna izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije utvrđene u članku 19.c ZIDZPK/15, te ga učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, kao i da je dužna prije objave kalkulatora na mrežnoj stranici pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ovoga Zakona te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZIDZPK/15.
51. Tuženik je u cijelosti postupio u skladno gore navedenim odredbama te je pribavio mišljenje ovlaštenog revizora i to mišljenje objavio na mrežnim stranicama tuženika (dostupno na www.zaba.hr).
52. Nadalje, tuženik je tužitelju pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF.
53. Dakle, potpisivanju Dodatka je sukladno zakonskoj obvezi prethodio prihvrat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija,

omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora.

54. Stoga, ističe se da je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Dodatka, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima.
55. Upravo je tužitelj slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati EURskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužiteljevu tužbu, a što uostalom proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda RH, posl.br. Gos 1/2019, donesene u oglednom postupku, o kojoj se tuženik očituje u nastavku.
56. Odluka Suda EU u predmetu C-567/20
57. Sud EU je dana 5. svibnja 2022. godine donio odluku u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi.
58. Sud EU je utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi pa tako niti pravo povrata koristi i to iz razloga:
- što su odredbe Glave IV. a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive – toč. 55., 59. i 64. Odluke);
  - što je cilj zakonodavca kod donošenja tih odredaba (odredaba o konverziji) bio uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te da je taj cilj tom zakonodavnom intervencijom postignut – toč. 57. i 62. Odluke);
  - što su ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova.
59. Dakle, Sud EU je u ovoj pravnoj stvari meritorno odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge.
60. Radi se o pravnom stavu koji nije nepoznat u praksi Suda EU i koji je Sud EU već iznio u drugim odlukama koje su posljedica zahtjeva za prethodnu odluku drugih država članica, kao što su primjerice odluke C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. godine i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine (štoviše na odluku C-243/20 Sud EU se pozvao i u odluci C-567/20 – toč. 57. odluke).
61. Tako je Sud EU u prethodnim odlukama iznio pravni stav iz kojeg se može zaključiti i ono što je Sud EU zaključio u odluci C-567/20, a to je da konverzija

provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i njezini učinci ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti.

62. Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovom izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama.
63. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi.
64. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepošteno, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva.
65. Slijedom navedenog, proizlazi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.

O pravnom shvaćanju VSRH sa sjednice od 20. prosinca 2022. godine

66. Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje zauzeto na sedmoj sjednici građanskog odjela VSRH, a iz kojeg pravnog shvaćanja proizlazi: „Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 – dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“
67. Ovo pravno shvaćanje potrošačima daje isključivo pravo na zatezne kamate na takozvanu preplatu iz konverzije, odnosno na preplatu koja je nastala kada se radio izračun konverzije sukladno kalkulatoru te kada se sukladno čl. 19.c. ZID ZPK simulirala otplata CHF kredita u EUR-ski kredit.
68. Drugim riječima, tužitelj kao potrošač niti po ovom pravnom shvaćanju nema pravo na preplaćene iznose s osnove možebitne ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF-u, već isključivo na zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a kojem tužbenom zahtjevu, da je

uopće postavljen u ovom postupku, osnova ne bi bila ništetnost već stjecanje bez osnove sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a.

69. Budući da tužitelj u ovom postupku ne potražuje zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a niti je tijekom postupka na bilo koji način osporavao provedenu konverziju, to je ovako postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.
70. Rješenje VSRH posl. br. Revd 2021/2020-6 od 1. lipnja 2022. godine
71. Vrhovni sud Republike Hrvatske je nakon odluke Suda EU u predmetu C-567/20 od dana 5. svibnja 2022. godine nastavio postupak povodom prijedloga za dopuštenje revizije u predmetu Revd 2021/2020 te je dana 1. lipnja 2022. godine donio rješenje posl. br. Revd 2021/2020-6 kojim se odbacuje revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Sisku posl. br. GŽ-604/2017/8 od dana 8. svibnja 2020. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-3881/15 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih kamata i tečajnih razlika nastalih uslijed navodne ništetnosti odredbe ugovora o kreditu broj u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, a koji ugovor o kreditu je konvertiran prema odredbama ZIDZPK/15.
72. Odbacujući predmetnu reviziju VSRH u rješenju Revd 2021/2020 navodi: „Imajući na umu navedeno pravno shvaćanje ovog suda u pogledu valjanosti zaključenih Dodataka Ugovorima o kreditu (tzv. ugovori o konverziji), na temelju izričitih odredaba specijalnog propisa (Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju „Narodne novine“ broj 102/15) i odnosa prema pravnim pravilima iz Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima iz odluke Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020., kao i činjenicu da se odluka u kolektivnom sporu na koju se poziva tužiteljica kao razlog važnosti istaknutog pitanja ne odnosi na navedene dodatke ugovorima niti na njih ima neposredan učinak, postavljeno pitanje nije važno pitanje u smislu odredbe čl. 385.a st. 1. ZPP.“
73. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o kreditu prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata.
O rješenju Vrhovnog suda RH, posl.br. Rev 1014/18
74. Stav Suda EU iz gore navedene odluke C-567/20 više puta je potvrđen i od strane Vrhovnog suda RH (dalje: VSRH). Prvenstveno je taj stav VSRH već bio iznio u oglednom postupku (rješenje VSRH posl.br. Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020. godine, no također je taj stav VSRH i naknadno potvrdio recentim rješenjem posl. broj Rev 1014/18 iz veljače 2022.g.
75. Naime, VSRH je dana 9. veljače 2022. g. objavio rješenje iz listopada 2021. g. kojim rješenjem je potvrdio da je sklapanjem Dodatka ugovora kojim je izvršena konverzija kredita u tom postupku, tuženik kao Banka udovoljio tužbenom zahtjevu tužitelja kojim je isti zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa.
76. Dakle, VSRH je ovom odlukom opetovano iznio svoj pravni stav vezano za konvertirane ugovore o kreditu te je nedvojbeno utvrdio da se ne mogu

smatrati osnovanim potraživanja potrošača kao tužitelja i to jasno navodeći da je sklapanjem Dodatka došlo do udovoljenja njihovim tužbenim zahtjevima, dakle istom tužbenom zahtjevu koji je tužitelj postavio u ovom postupku.

77. Osobito se ukazuje na toč. 12. i 13. cit. rješenja u kojima sud ističe: „12. Prema shvaćanju revizijskog suda tuženik je postupajući u skladu s odredbom članka 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa.
78. 13. Stoga, u situaciji kada je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je umanjena glavnica duga, ima se smatrati udovoljenje tužbenom zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa osnovano u konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu troškova parničnog postupka u skladu s odredbom članka 158. stavak 1. ZPP.“
79. Slijedom navedenog, očito je da tužitelj nema valjanu pravnu osnovu utvrđivati ništetnost pojedinačnih odredbi te zahtijevati bilo kakvu isplatu s te osnove. O oglednom postupku pred Vrhovnim sudom RH, posl.br. Gos 1/2019
80. Rješenje VSRH posl. broj Rev 1014/18 je kao što smo već ranije naveli u skladu s rješenjem koje je VSRH donio u oglednom postupku.
81. Naime, u oglednom postupku koji se vodio pod posl.br. Gos 1/2019 pokrenutom radi rješavanja pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava, dana 4. ožujka 2020. godine doneseno je rješenje kojim je VSRH odgovarajući na postavljeno pravno pitanje: Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?” odgovorio: “Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.”
82. VSRH zauzima jasno pravno stajalište da taj sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvoriste ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15) ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH.
83. Prema shvaćanju VSRH, a imajući prije svega na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon u odnosu na opća pravila obveznog prava te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15, o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, a to sve pod pretpostavkom da je sporazum o konverziji sklopljen sukladno prisilnim propisima ZIDZPK/15.
84. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje sporazuma (Aneksa), a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i

proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistemskog karaktera.

85. U pogledu pitanja jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita (prvenstveno zahtjevi za isplatu) nakon sklopljenog sporazuma o konverziji, VSRH u drugom dijelu upućuje na već ranije iznesene razloge svoje odluke o postojanju pravnog interesa glede kondemnatornih zahtjeva (vidjeti str. 5. – 6. obrazloženja odluke).
86. U tom dijelu VSRH navodi: „Dakle, treba reći da se postojanje pravnog interesa, posebice kod kondemnatornih zahtjeva (o kojemu je uz deklaratorni zahtjev bila riječ u predmetu broj Rev-2868/2018), ne može načelno isključiti, a što bi u protivnom trebati dokazivati tuženik. U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona.
87. Tako treba tumačiti i drugu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., koja se također bavila pitanjem pravnog interesa, u okviru kolektivne sudske zaštite kojom se sud bavio u tom predmetu, odnosno postojanjem pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti onih kredita vezanih uz CHF glede kojih nije sklopljen sporazum o konverziji u kredite vezane uz EUR-e.“
88. Slijedom navedenog, VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorne tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15.
89. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama.
90. VSRH dodatno pojačava ovaj stav i tumačenjem presude Suda EU (posl.br. C-118/17 - Dunai) gdje, kao razloge zbog kojih ova presuda nije primjenjiva na slučajeve konverzije kredita u Republici Hrvatskoj, naglašava važnost činjenice da postoji temeljna razlika između okolnosti slučaja konverzije u Mađarskoj i slučaja konverzije u Republici Hrvatskoj.
91. Naime, u Mađarskoj je postojala izravna zakonska intervencija u svaki ugovorni odnos, dok je prema ZIDZPK/15 ostavljeno na volju i odluku korisnicima kredita da li će prihvatiti ili odbiti konverziju, koju su im banke, pa tako i tuženik morali ponuditi.

92. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.
93. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu.
94. U smislu navedenog, tuženik ističe da se protivi svim dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito prijedlogu radi provođenja financijskog vještačenja s ciljem izračuna navodno preplaćenih iznosa.
95. Zaključak
96. Iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlaze sljedeće okolnosti primjenjive na ovaj konkretni slučaj:
97. i. Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je;
98. ii. Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;
99. iii. Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove;
100. iv. Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.
101. v. zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge
102. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.
103. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu.
104. Tuženik ističe da se nakon oglednog spora već razvila brojna sudska praksa županijskih sudova RH, koji su sukladno uputama Vrhovnog suda RH, a sve u smislu ujednačavanja sudske prakse i ravnopravnosti svih u primjeni iste, donijeli presude kojima su u konačnici odbili deklatorne i/ili

kondemnatorne tužbene zahtjeve tužitelja iz razloga što su utužili iznose koji su sukladno odredbama ZIDZPK/15 obuhvaćeni provedenom konverzijom.

105. Dodatno, tuženik ističe, da sve i kad bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi bio osnovan deklaratorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja (osnovanost čega se u cijelosti osporava), iz recentne sudske prakse županijskih sudova proizlazi stav da, unatoč tome, nisu osnovani kondemnatorni zahtjevi tužitelja, i to upravo zato što su posljedice možebitne ništetnosti spornih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora u potpunosti otklonjene konverzijom kredita kao valjanom novom pravnom osnovom koja proizlazi iz kogentnih zakonskih odredbi.
106. U tom smislu Županijski sud u Varaždinu u presudi GŽ-1780/2019 od 7. srpnja 2020. navodi: „Imajući u vidu da je prema odredbama ZID ZPK/15 o konverziji prilikom izračuna nove obveze potrošača sada po kreditu u valuti EUR bilo potrebno uzeti sve uplate anuiteta koje sadrže i promjenjivu kamatu i utvrditi visinu obveze koliko bi ista iznosila po ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, na koji način se može doći i do pretplate s kojom je vjerovnik dužan postupati na način propisan čl.19.c ZID ZPK/15, jasno je da za utvrđenje da li je tuženica stekla utuženi iznos bez osnove, činjenica da su stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK/15 je odlučna.
107. Obzirom da Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, da je Aneksom ugovora o kreditu definirana kamatna stopa i način njezine promjene, te imajući u vidu činjenicu da su stranke Aneksom ugovora o kreditu u članku 2. istoga utvrdile na dan 30. rujna 2015. manjak u iznosu od 226,2 EUR-a, zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u ovom konkretnom slučaju ne može biti osnovan.“
108. Na jednak način prethodne okolnosti potvrđuje isti sud i u odluci broj GŽ-1938/2019 od 19. svibnja 2020. (str. 6).
109. Ta stajališta potvrđuje i Županijski sud u Dubrovniku u presudi GŽ-706/2019 od 29. travnja 2020., a u kojoj odluci, između ostalog, sud ističe i da tužitelj nije morao pristati na konverziju, prema ponudi koju je tužena morala dati, kao i da je ZIDZPK/15 propisao obračun, proceduru i rok u kojem su banke morale dati ponudu klijentima radi konverzije, pa ako potrošač prihvati konverziju, taj sporazum predstavlja među strankama novu pravnu osnovu zbog čega tužitelj nema osnove za isplatu na temelju stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi (utvrđenje koje jest bilo predmetom tužbenog zahtjeva).
110. Slijedom navedenog, stav je tuženika da tužitelj nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli te potraživati bilo kakva obeštećenja s te osnove.

111. Međutim, sve i kada bi naslovni sud zauzeo stav da tužitelj ima pravni interes utvrđivati ništetnim navedene odredbe osnovnog ugovora, sukladno gore navedenim odlukama, tužitelj nipošto ne ostvaruje pravo na isplatu pa se stoga predlaže tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao u cijelosti neosnovan.
O tijeku zakonskih zateznih kamata
112. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.
113. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
114. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.
115. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“
116. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.
O financijskom vještačenju
117. U odnosu na prijedlog tužitelja da se u ovom postupku provede financijsko vještačenje, tuženik ističe da se protivi takvom prijedlogu iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja.
118. Međutim, ukoliko bi naslovni sud odlučio izvoditi dokaz financijskim vještačenjem tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na okolnost i sa zadatkom:
119. (za razliku u tečaju u CHF)
- izračuna novčanog iznosa, izraženog u kunama, i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između iznosa anuiteta koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF

spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta kada je tečaj CHF spram HRK bio niži nego tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita;

120. (na okolnost konverzije kredita)
- da se vještak očituje da li je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15 te jesu li su prilikom izračuna konverzije i sklapanja Dodatka predmetnog Ugovora o kreditu bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije kao i da li je pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR).
121. (na okolnost utvrđene preplate na dan 30.9.2015.g. u članku 5. Dodatka Ugovoru o kreditu.)
- da se vještak očituje koliki je prilikom izračuna konverzije iznos preplate, odnosno kolika je razlika između zbroja uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate i zbroja rata/anuiteta po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR.
122. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.
123. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, provedeno je vještačenje po DARFIN d.o.o. i saslušana je tužiteljica.
124. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
125. Među strankama sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, visina tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, pravni interes tužitelja na podnošenje ove tužbe.
126. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice.
127. Tužiteljica je iskazala da je ugovor o kreditu sa tuženom sklopila u svrhu kupovine stana svojim roditeljima, a koji je za stanovanje, a koji je nakon njih trebao pripasti njoj i njenoj obitelji. U vrijeme sklapanja ugovora nije bila vlasnica obrta niti trgovačkog društva. U vrijeme sklapanja ugovora djelatnica banke s kojom je razgovarala o uvjetima ugovora, odmah joj je ponudila ugovor u CHF kao najpovoljniji, i praktično druge valute joj nije niti ponudila, osim toga kamata je bila vrlo povoljna, i rekla je da se radi o stabilnoj valuti. Obzirom da je imala povjerenja u banku jer je to njena matična banka i banka njenih roditelja, povjerovala je i obrazloženju djelatnice banke glede ugovora i valute u kojoj je sklapala ugovor. Prilikom razgovora, djelatnica banke nije joj govorila ni o kakvim eventualnim rizicima CHF za vrijeme trajanja otplate kredita, dapače odmah je napomenula da se radi o stabilnoj valuti i

najpovoljnijem ugovoru o kreditu u tom trenutku, a ona je osoba koja nema znanja o financijskom poslovanju, oslonila se na banku u koju je imala povjerenja. Ugovorne rate osobno je plaćala. Ugovor je konvertiran u EUR 2016.g. I dalje je nastavila plaćati ugovorne rate kako su one slijedile, ne sjeća se da bi na bilo koji način bila obaviještena o ikakvim učincima konverzije ugovora iz CHF u EUR. Prilikom sklapanja ugovora faktično o uvjetima ugovora nije se pregovaralo i smatra da nije mogla utjecati na sadržaj ugovora. Od strane djelatnika banke odmah joj je ponuđen ugovor u CHF, a kao što je navela smatrala je da joj djelatnica nudi najpovoljniji i najbolji izbor u tom trenutku, nije bilo ponuda ugovora u EUR, a kamata je doista bila vrlo niska i smatrala je to povoljnim odabirom, zbog toga je na njega i pristala. Kasnije je situacija eskalirala nakon tečaja CHF. Prilikom sklapanja aneksa ugovora i osnovnog ugovora, ona je ugovora pročitala i doista je vjerovala banci i djelatnici banke i u tom trenutku i prilikom sklapanja i osnovnog ugovora i aneksa ugovora nije tražila pojašnjenje, u tom trenutku ugovorne odredbe bile su joj razumljive, a jednako tako i ugovorne odredbe aneksa ugovora. Stan nikada nije bio iznajmljivan, međutim 2014.g. kada je njen suprug osnovao svoju tvrtku, kao sjedište tvrtke navedena je adresa stana u kojem su živjeli njeni roditelji, ali isključivo u svrhu kako bi pošta mogla dolaziti na tu adresu jer su u tom stanu živjeli njeni roditelji i mogli su preuzimati tu poštu. Inače, tvrtka supruga imala je svoj ured u kojem se obavljala poslovna djelatnost tvrtke, ali tvrtka je bila prijavljena na adresi stana kojeg je kupila isključivo radi preuzimanja pošte. Trgovačko društvo supruga zove se OCANEQ d.o.o. Od 2019.g. ona je vlasnica te firme, prethodno se bavila registracijom lijekova. Ured u kojem se obavljala poslovna djelatnost tvrtke nalazio se u stanu gdje su živjeli suprug i ona, i nalazio se na adresi Trnjanska cesta 37, a kasnije je taj ured preseljen na Branimirovu 43. Zašto tvrtka u početku od osnivanja nije prijavljena na adresi Trnjanska cesta 37, razlog je bio što im je bilo bitno da se pošta preuzima, a na adresi na kojoj se nalazi stan živjeli su roditelji, kasnije je trebao pripasti njoj i njejoj obitelji, majka je umrla 2021.g., ali otac je i dalje živ, a nekakva prvobitna njena namjera bila je da nakon odlaska njenih roditelja možda preseli tvrtku na tu adresu na kojoj se nalazio stan.

128. Nakon saslušanja tužiteljice nedvojbeno je da se sa tužiteljicom nije posebno pregovaralo o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu, pa tako niti o odredbi koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu vezano uz CHF. Ugovor u CHF odmah joj je ponuđen kao najpovoljniji i na sadržaj ugovora tužiteljica nije mogla utjecati, jednako tako nije se pregovaralo niti kod sklapanja aneksa ugovora o kreditu, već je morala potpisati ugovor pod uvjetima koje joj je banka ponudila bez obrazloženja učinaka konverzije. Tužiteljica nema znanja o financijskom poslovanju. Takvim postupanjem banka je iskoristila položaj jače ugovorne stranke, kao financijska institucija u odnosu na tužiteljicu koja nema znanja o financijskom poslovanju. Time je tužiteljica dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku, a banka je na taj način postupala suprotno načelima savjesnosti i poštenja osnovnom načelu obveznog prava po čl. 4. Zakona o obveznim odnosima.
129. Nesporna je aktivna legitimacija tužiteljice, stan je korišten isključivo u privatne svrhe i radi toga je kupljen i nikada nije iznajmljivan.

130. Predmet ovog spora prvenstveno je utvrđenje ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom banke i ništetnost odredbe kojom se ugovor sklapao u CHF.
131. Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva u odnosu u odnosu na utvrđenje ništetnost odredbe o promjenjivosti kamatne stope sud je uzeo u obzir presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013.g. koja je dijelom potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13 od 13.06.2014.g. utvrđena je ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju od 10.09.2003.g. do 31.12.2008.g.
132. Presuda Visokog Trgovačkog suda potvrdio je Vrhovni sud Republike Hrvatske Revt-249/14 od 09.04.2015 g.
133. Člankom 138. a. Zakona o zaštiti potrošača propisan je obvezujući učinak presude da sudove u postupcima koje pojedinačno pokrene potrošač.
134. Ono što je bitno jest što je presudom Visokog trgovačkog suda utvrđeno da se kamatna stopa mijenjala bez ugovorenih parametara jednostranim obavješćavanjem tužitelja o promjeni, a što nije sukladno Zakonu o zaštiti potrošača i temeljnom načelu obveznog prava s naglaskom na ravnopravnost stranaka jednako je vrijednosti činidbi, odredivosti činidbe, savjesnosti i poštenja i dr., a pozivajući se sve na nerazumljivu, nejasnu i apstraktnu ugovornu odredbu o promjeni kamatne stope koja je kao takova ništeta.
135. Prema čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. g. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se po pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca, te je zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
136. Prema odredbama čl. 82. citiranog Zakona ugovorne odredbe koje bi se uz ispunjenje pretpostavki iz čl. 81. ovog zakona mogle smatrati nepoštenim jesu primjerice odredba kojom se trgovcu dopušta da mijenja ugovorne odredbe bez valjanog ugovorom predviđenog razloga.
137. Prema odredbama čl. 87. citiranog zakona nepoštena ugovorna odredba je ništava.
138. Nadalje, u smislu odredbe čl. 269. st. i čl. 279. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN. 35/05, 41/08), ugovorna kamata kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.
139. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. g. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe po predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Uz same odredbe o promjenjivim kamatama Vrhovni sud RH u svom obrazloženju povodom revizije na odluku Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj PŽ-7129/13, Revt-249/14 od 9. travnja 2015. g. u dijelu u kojem se govori o ugovaranju kamatnih stopa, navodi kako terminologija koja se koristi u odlukama banaka uključujući i dio koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i način njezinog obračuna je "visoko stručna", i kao takva razumljiva je

isključivo osobama koje imaju ekonomsku naobrazbu i bave se bankarskim poslovanjem. Za običnog potrošača ovakva terminologija je nerazumljiva, to pak znači da unatoč tome što odluke tuženih banaka koje su uređivale pitanje promjenjive kamatne stope uključujući i razloge koji utječu na njezinu primjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja (odluke su potrošačima bile dostupne u poslovnica banaka), nisu mogle biti razumljive. Pri tome treba reći i to da razlozi za promjenjivost kamatne stope, a kako su prikazani u odlukama tuženih banaka doista se ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali potrošaču da provjeri opravdanost razloga za promjenu kamatne stope tijekom trajanja kredita."

140. Time potrošač od samog početka tog ugovornog odnosa doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku kao trgovca, pošto je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u Ugovoru o kreditu bila takva da su korisnici kredita znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja Ugovora o kreditu, dok se nije moglo ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će tijekom budućeg kreditnog razdoblja se kamatna stopa kretati.
141. Na temelju takvih ugovornih odredbi, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu buduća kamatna stopa koja je ugovorena kao promjenjiva, nije bila niti određena, niti određiva.
142. Nadalje važno je istaknuti da su banke kao visoko specijalizirane novčane ustanove čiji predmet poslovanja je novac koji plasiraju potrošačima u vidu raznih novčarskih "proizvoda", su bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom potrošaču i pomoći mu u okviru zakonom dopuštene mogućnosti da se koriste njihovim uslugama, ali nikada na njegovu štetu. Znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju u odnosu na prosječnog potrošača je superiorno. Upravo zato banke su dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaji, odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što oni nisu na valjani način učinile u spornom razdoblju zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog ugovora, a koja je kao takva potrošačima postala nerazumljiva. Tako nezakonito postupanje banke su otklonile nakon što je odredbom čl. 11. a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN, br. 75/09 i 112/12), formalno propisano što treba sadržavati ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.
143. Nadalje, nesporna je činjenica da su odredbe koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu bile sastavni dio unaprijed sastavljenog od banke standardnog ugovora o kreditu, a o kojim odredbama se s potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač mogao imati utjecaja na njegov sadržaj, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, potrošaču nametnuta obveza koju on nije mogao objektivno sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora.
144. Takva ugovorna obveza uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita potrošača, kao jedne ugovorne stranke u odnosu na banku – trgovca, kao druge ugovorne stranke, što je suprotno načelima ravnopravnosti

sudionika obveznog odnosa, te načelu dužnosti i njihove suradnje i načelu zabrane zloupotrebe prava.

145. Vezano uz ocjenu poštenosti ovakvih ugovornih odredbi stav je da su korisnici kredita kao potrošači u odnosu na banke, kao trgovce faktično dovedeni u ovisni položaj i situaciju "uzmi ili ostavi", pošto praktički nisu imali drugog načina namicanja potrebnog novca izvan kredita kojeg su odobravale banke, između ostalog i ovdje tuženik, pod uvjetima koje su one diktirale.
146. Stavljanjem reklamacije na jednostranu odluku banke o promjenjivoj kamatnoj stopi jasno je da se ne bi moglo utjecati na izmjenu jednostrane odluke banke o promjenjivoj kamatnoj stopi, jasno da se ne bi moglo utjecati na izmjenu jednostrane odluke banke o promjeni kamatne stope koja je sadržana u standardnom prethodno formuliranom ugovoru od banke.
147. Odredbe o ugovornoj kamati u ugovorima o kreditu, osim u dijelu u kojem je visina kamatne stope određena na dan sklapanja Ugovora o kreditu bile su nepoštene u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. g. i čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača, te ugovorne odredbe su ništave.
148. Uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora, pa tako i onih o kreditu, u smislu odredbe čl. 57. i 58. Zakona o javnom bilježništvu (NN 78/93 ...), je ocijeniti ako je to moguće jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, te objasniti i smisao tog posla i uvjeriti se u postojanje njihove prave volje pri sklapanju tog posla, a što su javni bilježnici koji su ovjeravali predmetne ugovore i učinili, ali tijekom solemnizacije predmetnog ugovora korisnici nisu izrazili svoje dvojbe vezane uz predmetni posao, da sadržaj i značaj tih ugovora, jasno je da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti svoja ovlaštenja iz čl. 58. citiranog zakona u smislu upozoravanja korisnika na značaj i posljedice ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i to upozorenje unijeti u javnobilježnički akt te se ne može govoriti o propustu rada javnih bilježnika i njihove odgovornosti vezane za negativne posljedice koje su proizašle iz ovjerenih ugovora o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom.
149. Odredba čl. 11.a. Zakona o potrošačkom kreditiranju propisuje: "Ako su ugovorne promjenjive kamatne stope vjerovnik je dužan pod a) definirati parametar koji prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji je jasan i poznat potrošaču, b) kvalitativno i kvantitativno razraditi uzročno posljedične veze kretanja parametra iz točke "a)" ovog stavka, i utjecaja kretanja na visinu promjenjive kamatne stope, c) odrediti u kojim se razdobljima razmatra donošenje odluke o korekciji visina kamatne stope (koje je bazno razdoblje te koja su referenta razdoblja). Promjenjiva kamatna stopa definira se kao zbroj ugovorenog parametra i fiksne marže banke koja ne smije rasti tijekom otplate kredita i koja se mora ugovoriti zajedno s parametrom. Ako vjerovnik nudi ugovaranje promjenjive kamatne stope, dužan je jasno i nedvojbeno predložiti potrošaču prije sklapanja Ugovora o kreditu elemente iz stavka 1. ovog članka i upozoriti potrošača na sve rizike ove promjenjivosti te jasno i nedvojbeno ugovoriti u samom ugovoru o kreditu promjenjive elemente na temelju kojih se izračunava promjenjiva kamatna stopa.
150. Odredba čl. 11. a. st. 5. Zakona o potrošačkom kreditiranju ističe: "Za sve postojeće ugovore o kreditu sklopljene do stupanja na snagu ovog zakona

u kojem nisu definirani parametri i njihove uzročno posljedične veze, vjerovnik u skladu s ovim člankom mora definirati parametre i to jednu od slijedećih varijabli:

151. referentnu kamatnu stopu (EURIBOR, LIBOR), ili – NRS ili prinos na Trezorske zapise Ministarstva financija, ili prosječnu kamatnu stopu na depozite građana u odnosnoj valuti te fiksni dio kamatne stope i razdoblja promjena kamatnih stopa ...
152. Vjerovnici su u roku od 6 mjeseci nakon prestanka primjenjivanja zakonskog ograničenja visine kamatne stope dužni ponuditi konverziju preostalog dijela neotplaćenog dijela kredita u kunskim ili kredit s valutnom klauzulom EUR. Ako dužnik ne pristane na konverziju u roku od mjesec dana od datuma ponude, nastavak otplate kredita vrši se prema ugovorenim uvjetima, pri čemu ne vrijedi ograničenje maksimalne kamatne stope iz čl. 29. ovog zakona u odnosnoj valuti, nego najpovoljnije ograničenje koje vrijedi za ostale valute sukladno čl. 11. b. st. 1. ovog zakona.
153. Troškovi ugovaranja u skladu s ovim stavkom i svi popratni troškovi u vezi s time ne smiju se zaračunati korisniku kredita."
154. Prema odredbi 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo. Kao nepoštene odredbe mogu se smatrati i odredbe čiji predmet ili svrha je davanje mogućnosti prodavatelju robe ili pružatelju usluga da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom. Nadalje se navodi kako pružatelj financijskih usluga pridržava pravo izmjene kamatne stope koju plaća potrošač ili se ona plaća njemu ili iz iznosa ostalih pristojbi za financijske usluge bez obavijesti u slučaju valjanog razloga pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome obavijesti drugu ugovornu stranku ili stranke u najkraćem mogućem vremenu i tada su one slobodne raskinuti ugovor.
155. Polazeći od toga da je dio koji se odnosi na ugovaranje promjenjive kamatne stope ništetan, jer je isti nerazumljiv, proizlazi kako tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog ugovora, odnosno dijela ugovora u ovom slučaju primio. Tužitelj u ovom postupku traži razliku između jedine važeće kamatne stope u ugovoru, a to je ona fiksno ugovorena navedena kamata u Ugovoru o kreditu. Iz svake nezakonito promijenjene kamatne stope budući da u konkretnom ugovoru i nema druge kamatne stope osim fiksne, a što je sukladno čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima.
156. Predmet ovog spora je i zaštita tužitelja u smislu odredbe Zakona o zaštiti potrošača prema kojima su odredbe Ugovora o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren CHF kao valuta za koju je vezana glavnica.
157. Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je uzeo u obzir presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12, koja je dijelom potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH br. posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.g. u kojima je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, a prema kojima je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u njima ništene i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezna glavnica CHF, a da se prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici

kredita nisu bili u cijelosti informirani o svim potrebnim parametrima vezanima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti .

158. Ovdje se napominje da se radi o Ugovoru koji je sklapan u spornom razdoblju od 01.01.2004.g. do 31.12.2008.g. u kojem je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03), a od 07.07.2007.g. novi Zakon o zaštiti potrošača (NN 79/07) dopunjen i izmijenjen Zakonom o izmjenama Zakona i dopunama zakona o zaštiti potrošača koji je stupio na snagu 16.07.2009.g., a odredbama čl. 81.-88. bilo je uređeno piranje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima tj. kasnije odredbama čl. 96. -102. ZZP-a.
159. Odredbom čl. 81. st. 2. i 3. ZZP/03 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je ista unaprijed formulirana od strane trgovca te potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
160. Člankom 84. ZZP-a/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetnoj cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
161. Odredbama novo ZZP-a i odredbom čl. 96. st. 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo se smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
162. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
163. Prema odredbi čl. 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su jasne, lako razumljive i uočljive.
164. Međutim, sud prihvaća tvrdnju tužitelja da banka nije upozorila na ekonomske posljedice i rizike koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule CHF.
165. Ovaj sud smatra da je odredba o valutnoj klauzuli CHF podložna testu nepoštenosti u skladu s čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača jer nije bila razumljiva budući tužitelj nije bio upozoren na posljedice ugovaranja valutne klauzule CHF.
166. Sud smatra da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je odredba sastavljena po unaprijed napisanom i tipskom ugovoru.
167. I konačno primjenom valutne klauzule CHF uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice, jer nije bila ugovorena mogućnost promjene valute ili druga mogućnost zaštite od rizika, snažnog jačanja valute CHF pa su sve posljedice svaljene na tužitelja, dok je banka dobivala veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute koja je imala istu kupovnu moć kao i u vrijeme ugovaranja kredita.
168. Niti iz jednog dokaza ne proizlazi da se tuženik zaduživao na inozemnim tržištima u CHF iznosima.

169. Zaključno zbog ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ugovor bi bio ništetan jer ne bi mogao opstati bez odredbe o valutnoj klauzuli.
170. Slijedom navedenog sud smatra da tužiteljici pripada razlika koja je nastala povećanjem tečaja CHF u odnosu na HRK tijekom otplate kredita, i banka je dužna tužiteljici vratiti ono što je banka stekla po takvom ugovoru u skladu s čl. 1111 Zakona o obveznim odnosima.
171. Glede pravnog interesa tuženika na sklapanje ugovora o kreditu i pravima nakon provedene konverzije, valja napomenuti sljedeće u odnosu na tvrdnje tuženika da je tužitelj sklapanjem Dodataka ugovora o kreditu izgubio pravni interes za vođenje ovog postupka jer su voljom ugovornih strana u cijelosti otklonjene posljedice nepoštene ugovorne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i da su riješene sve preplate koje su izvršene temeljem osnovnog ugovora o kreditu te da ništetnost osnovnog ugovora o kreditu ne povlači za sobom ništetnost Dodatka ugovoru o kreditu, valja navesti da tužitelj ima pravo tražiti povrat onog iznosa koje je neosnovano preplatio po ugovoru o kreditu od 23.06.2008 neovisno o izvršenoj konverziji.
172. U odnosu na nesporno provedenu konverziju (sukladno odredbama ZIDZPK) sud smatra kako sama činjenica provođenja konverzije ne može isključiti pravo i mogućnost potrošača na restituciju u pogledu onog ugovornog uređenja koje je utvrđeno nepoštenim i posljedično ništetnim.
173. Ovo stoga jer suprotno stajalište ne proizlazi niti iz samih odredaba ZIDZPK-a kao niti iz odredaba ZZP-a u pogledu zaštite potrošača, odnosno općih odredbi ZOO-a. Naime, ukoliko su određene ugovorne odredbe utvrđene ništetnima, potrošača valja dovesti u situaciju koja će ispraviti posljedice takvog nepoštenog ugovaranja. U postupcima u kojima stranke nisu provele konverziju takvo postupanje je olakšano činjenicom da su nepošteno ugovorene odredbe egzistirale tijekom čitavog trajanja otplate (u slučaju da je kredit otplaćen prije stupanja na snagu konverzije) ili činjenicom da potrošač nakon mogućnosti provođenja konverzije nije pristao na istu. Međutim, u slučaju poput ovog koji je predmetom postupka (tj. kada je potrošač pristao na konverziju) potrebno je utvrditi kakav je njezin učinak na ugovorne odredbe koje su naknadno utvrđene nepoštenim i posljedično ništetnim.
174. Pri tome je bitno naglasiti da izračun i način na koji je provedena konverzija polazi od metodologije koja je potpuno različita od one primijenjene u ovom postupku (tj. glede nepoštenog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope). Ovo stoga jer konverzija i njezin izračun nije polazila od nepoštenog ugovaranja navedenih ugovornih odredbi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u posve drugi bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR), a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF. U tom smislu je odredbom čl. 19. b i ZIDZPK-a propisano da: "Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je

koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR". Dakle, kako provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provedena (čl. 19 c ZIDZPK-a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR, to je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi da li je provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno pitanja da li je konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ako to nije slučaj, tada potrošači moraju imati pravo ostvarivanja pune zaštite te konverzija ne može smanjiti stupanj zaštite koji im pripada obzirom da zakon temeljem kojeg je konverzija provedena nije isključio mogućnost potrošača na ostvarivanje restitucije temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

175. Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.), ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske u rješenju br. Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. gdje je navedeno da: ".....bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima...".
176. Naime cilj ZID ZPK iz 2015. nije obeštetio tužitelja kao potrošača, niti je taj Zakon propisao da banke imaju vratiti korisnicima kredita u švicarskim francima do tada preplaćene kamate, niti je vršio obeštećenje korisnika kredita u švicarskim francima na način da bi banka vratila korist koju je stekla na temelju nepoštenih i ništetnih ugovora o kreditu, odnosno nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valuti švicarski franak i kamati, a na način da potrošača vrati pravno i činjenično u početni položaj, već je cilj bio izjednačiti korisnike kredita u švicarskim francima s korisnicima kredita u valuti EUR. Time je izračun konverzije kredita do dana konverzije 30.9.2015. napravljen upravo uz uvažavanje i primjenu odredbi o valuti švicarski franak i odredbi o kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke, pa je predmet konverzije bila valutna klauzula- švicarski franak kao valjana, te su u konverziji primijenjene iste nepoštene kamatne stope koje se mijenjaju jednostranom odlukom banke baš kao i u kreditima u švicarskim francima, dok se nakon 30.9.2015. otplata kredita nastavlja uz primjenu valutne klauzule, sada u valuti EUR i sada sa pro futuro novo definiranom kamatnom stopom na način da je ona opet promjenjiva u skladu s Općim uvjetima banke i ponovo određena samovoljno od strane tuženika po principu "uzmi ili ostavi".
177. Konverzija kredita napravljena je prema kalkulatoru konverzije koju je dao ZID ZPK iz 2015. u odredbama toga Zakona odnosno čl. 19.c. kojom

odredbom je propisan način izračuna konverzije kredita, te je st. 1. propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i dan je način izračuna u toč. 1., 2., 3. i 4. tog članka.

178. Ono što je banka stvarno napravila i kako je provedena konverzija je to da je banka zatečenu glavnicu koja je bila na dan 30.9.2015. smatrala početnom glavnicom. Da bi banka mogla napraviti konverziju, ona je napravila projekciju kredita u eurima kakav bi taj kredit izgledao da je otpočetak bio u eurima, što znači da se radi o stabilnoj valuti koju štiti HNB i gdje se ne mijenja tečaj, ali je na tu projekciju kredita primijenila jednostrano promjenjivu kamatnu stopu koja je u isto vrijeme bila na kredite u eurima.
179. Znači banka je smatrala početnom glavnicu onu zatečenu glavnicu dužnika u CHF-u koja je zatečena na dan 30.9.2015. i tu zatečenu glavnicu je zatvarala prema projekciji kredita sa stvarnim uplatama tužitelja, a koje stvarne uplate su na dan 30.9.2015. u sebi sadržavale i ništetnu jednostrano promjenjivu kamatnu stopu i ništetnu valutnu klauzulu.
180. Dakle banka je prilikom konverzije napravila projekciju kredita kao da je kredit otpočetak bio u eurima, obračunala je promjenjivu kamatnu stopu kakvu je u isto vrijeme primjenjivala na kredite u eurima i taj fiktivni otplatni plan je zatvarala sa stvarnim uplatama koje je tužitelj učinio do tada i tako je utvrđeno je li potrošač štogod preplatio po kreditu ili je banci nešto ostao dužan. Nastala preplata se nije vraćala potrošaču, već se koristila za podmirenje budućih obveza po konvertiranom kreditu.
181. Stoga prilikom konverzije banka ni na koji način nije utvrdila do tada učinjene preplate po kamati i valuti, već se uspoređivao početni otplatni plan kredita u CHF-u s početnim fiktivnim euro kreditom kakav bi bio, pa se preplata utvrdila na temelju razlike stvarnog otplatnog plana u švicarskim francima i projiciranog otplatnog plana kredita u euru kakve je banka nudila u isto vrijeme drugim potrošačima i utvrdila se razlika između ta dva otplatna plana koja je mogla nastati ili su potrošači bili u konačnici još platiti banci neki dodatni iznos.
182. Dakle, cilj ZID ZPK/15 nije bio obešteti dužnike već izjednačiti potrošače čiji su krediti bili denominirani u švicarskom franku sa potrošačima koji su kredite imali denominirane u euru, a niti jednom jedinom odredbom ZID ZPK/19 nije bilo određeno obeštećenje dužnika u CHF-u.
183. Konverzija se odnosi isključivo na ugovorne odnose koji su proizašli iz predmetnog kredita, a niti jedna odredba ZID ZPK-a ne širi primjenu konverzije na druge- izvanugovorne odnose, poput stjecanja bez osnove, o čemu je riječ kod kondemnatornih tužbenih zahtjeva kojima se potražuju preplaćena kamata, preplaćena valuta i zatezne kamate.
184. Aneksima / sporazumima / dodacima kojima je konverzija provedena reguliran je samo ugovorni odnos za period nakon konverzije, a njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata i tečajnih razlika za period do konverzije, što je predmet ovog tužbenog zahtjeva radi čega tužitelj ima pravo na preplatu po kamati i valuti, iako je kredit konvertiran.
185. Pregledom Dodatka ugovora o kreditu sud je utvrdio kako se tužitelj nigdje nije odrekao svojih potraživanja, niti se odrekao prava na potpuno obeštećenje, niti se odrekao tužbe i sudske zaštite, niti je bilo kakvo odricanje

bilo propisano Zakonom. Dapače, u čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14, 110/15 i 14/19) propisano je kako se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti, a slično je propisano i u samom ZID ZPK /15 u čl. 19.e. gdje je bankama bilo zabranjeno da u Dodacima ugovora ugovaraju odricanje od bilo kakvih potrošačkih prava.

186. Stoga je zaključno mišljenje suda da tužitelj nije oštećen za preplatu temeljem jednostrano promjenjive kamatne stope i preplate temeljem valutne klauzule i ima pravo na povrat preplaćenih iznosa, a zbog čega je osnov zahtjeva u cijelosti utvrđen. S druge strane tuženik tijekom postupka suprotno sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a niti nije dokazao.
187. Istaknuti prigovor tuženika glede zastare neosnovan je iz razloga što je presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu br. Rev-2245/17 od 20.3.2018. jasno navedeno da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača prekida zastara na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.
188. Tužitelj ima pravo i na razliku između početne glavnice i konvertirane glavnice.
189. Banka je po ZID ZPK/15 konvertirala onu zatečenu glavnici koja je bila sa stanjem 30.9.2015.g. i to kod svakog dužnika bez obzira je li konverzije sklopljena tijekom 2015. ili 2016. Međutim, da je konvertirana početna glavnica kako je zapravo trebalo uvažavajući ništetnost valutne klauzule na dan konverzije, bila bi u prosjeku 40 % niža od one kako su je utvrđivale banke u konverziji, što svjedoči o tome da konverzijom nije uspostavljena ugovorna ravnoteža koja prije svega podrazumijeva povrat nepripadno stečene koristi koje su uzrokovala ništetna odredba o valuti i kamati. Ništetnost tih odredba je retroaktivna, sa učinkom i uspostavom stanja kao da tih odredaba nije bilo.
190. Obzirom je bila sporna visina tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko vještačenje.
191. Vještak Darko Prpić, dipl.oec. u svom nalazu i mišljenju utvrdio je da ukupna razlika između iznosa stvarno plaćenih anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na iznose anuiteta prema početnom otplatnom planu iznosi 588,50 CHF, odnosno kunska protuvrijednost iznosi 2.984,67 HRK, odnosno po fiksnom tečaju eur (1 eur = 7,53450 HRK) iznosi 396,12 EUR, za anuitete koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos.
192. Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 76.609,85 kn, odnosno po fiksnom tečaju eur (1 eur = 7,53450 HRK) iznosi 10.167,85 EUR, za anuitete koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos.
193. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan konverzije u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom početne kamatne stope i tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 38.581,08 HRK, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 5.120,59 EUR.

194. Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije iznosi 61.619,62 EUR što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan konverzije iznosi 470.285,75 HRK.
195. Iznos preostale glavnice prema simuliranom početnom otplatom planu iznosi 96.694,00 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi 431.704,67 HRK.
196. Razlika između iznosa 470.285,75 HRK i iznosa 431.704,67 HRK je 38.581,08 HRK. 15
197. Prema dodatak ugovoru o kreditu (list 17 spisa) je utvrđena preplata u iznosu od 33.506,81 HRK, odnosno 4.447,12 EUR.
198. Ukupno zatezne kamate iznose 3.706,34 EUR.
199. 5. Rekapitulacija potraživanja tužitelja umanjena za preplatu iz konverzije
200. Za vještaka način na koji će se preplata priznata tužitelju prilikom provođenja konverzije uzeti u obzir, odnosno hoće li se preplata utvrđena konverzijom oduzimati od zateznih kamata obračunatih na razlike anuiteta zbog promjene tečaja ili samih razlika anuiteta zbog promjene tečaja, te hoće li se uzimati u obzir i manje plaćene razlike s osnove promjene tečaja ili ne, predstavlja pravno pitanje.
- zatezne kamate obračunate na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene kamatne stope i tečaja obračunate do konverzije iznose 3.706,34 EUR
  - više plaćene razlike u anuitetima s osnove promjene kamatne stope iznose 396,12 EUR
  - više plaćene razlike u anuitetima s osnove promjene tečaja iznose 10.167,85 EUR
  - preplata utvrđen konverzijom iznosi 4.447,12 EUR
  - UKUPNO I predstavlja zbroj više plaćenih razlika anuiteta s osnove promjene kamatne stope i tečaja te zatezne kamate umanjena za preplatu i iznosi 9.823,19 EUR
  - razlika preostale glavnice po konverziji iznosi 5.120,59 EUR
  - UKUPNO II predstavlja Ukupno I uvećano za razliku preostale glavnice te iznosi 14.943,78 EUR
201. Punomoćnici stranaka nisu imali prigovora na nalaz i mišljenje vještaka, stoga je i sud prihvatio nalaz i mišljenje izrađenim u skladu sa pravilima struke i u objektivnost nalaza sud nema razloga sumnjati te ga je u cijelosti prihvatio.
202. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 5.12.2025.
203. Sukladno nalazu vještaka tužiteljica ima pravo na:
204. razliku u iznosima anuiteta od 10.167,85 EUR uz zakonske zatezne kamate od 01.10.2015. do isplate (točka 2. Mišljenja),
205. razlika iznosa preostale glavnice u konverziji od 5.120,59 EUR uz zakonske zatezne kamate od 01.10.2015. do isplate (točka 3. Mišljenja) i
206. zatezne kamate na preplaćene iznose od 3.706,34 EUR uz zakonske zatezne kamate od 10.06.2023. do isplate (točka 4. Mišljenja).
207. Preplata u iznosu od 4.447,12 EUR koja je u konverziji priznata od strane tuženika se uračunava na način da se u cijelosti namiruje tražbina

zateznih kamata na preplaćene iznose u iznosu od 3.706,34 EUR te se za preostali iznos od 740,78 EUR namiruje dio tražbine razlike u iznosima anuiteta od 10.167,85 EUR, a koja nakon tog namirenja iznosi 9.427,07 EUR uz pripadajuće zakonske zatezne kamate.

208. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja sud je tužitelju dosudio na ime osnove valutne klauzule tečaja iznos od 9.427,07 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, kako je to specificirano u podnesku.

209. Nadalje, tužitelju je dosuđena razlika iznosa preostale glavnice u konverziji od 5.120,59 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 1.10.2015. do isplate (toč. 3. Mišljenja), sve temeljem odredbe 1100. ZOO-a, dok su kamate dosuđene po odredbi čl. 1115. ZOO-a, obzirom je tuženik nepošteni stjecatelj, dakle od dana stjecanja.

210. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

211. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 10.087,56 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 500,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 7.7.2025., 16.4.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 1.000,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 13.6.2025., 14.7.2025., 5.12.2025.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 1.500,00 EUR, što sveukupno iznosi 2.000,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 500,00 EUR, predujam za vještačenje 600,00 EUR, pristojba na tužbu 73,67 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 3.173,67 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 29. svibnja 2026.

Sudac
Sanja Krovinić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-bafcb**

Kontrolni broj: **01984-5af12-be20c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.